

Ik kreeg onlangs een mailtje van één van onze vaste Leefbaar Almerevolgers. Geenszins een fan, maar een wachtende op het moment dat Leefbaar volledig ten onder is gegaan. Hij noemt zich Teun, afijn, doet er verder niet toe. Teun vroeg zich af waarom ik al bijna een jaar niets op mijn website had gezet. Of ik nog leefde...

Ik antwoorde dat ik sinds Twitter een writers block heb. Deze blogjes schrijf ik doorgaands vrij snel, maar er gaat wel wat denkwerk aan vooraf. Of rijpingstijd. Een wachtkamer vol woorden wacht in mijn hoofd op ordening. Vaak heb ik al iets in mijn hoofd, dan overkomt me iets, of zie ik iets en is het verhaal klaar. Met kop en staart, verdeeld bij voorkeur over 5 alinea's.

Maar sinds Twitter is die wachtkamer in mijn hoofd verdwenen. In 140 karakters of minder geef ik het al prijs aan het sociale medium. Dat is jammer. Dat hoor ik de laatste tijd steeds vaker. En daarom moet het er maar weer van komen. Regelmatig een tekste met dingen uit mijn hoofd. Wellicht wat minder strak, niet per sé 5 alinea's.

Daar begin ik trouwens meteen mee. Dit is de laatste van dit blogje. Hoewel? Ik moet nog even een dankzegging doen richting degene die het laatste duwtje gaf. Hopelijk niet richting afgrond van Leefbaar, maar richting schrijfplezier en hopelijk leesplezier. Binnenkort de site zelf even aanpakken en schrijven maar.

Ik krijg er ter plekke weer zin in. Dus toch weer ouderwets een vijfde alinea waarin ik Teun bedank. Teun, een officieel moment, dus wellicht wil je er even bij gaan staan... bedankt!